

Istennel beszélget egy ember.

- Uram, szeretném megtudni, hogy milyen a Paradicsom és milyen a Pokol?

Isten odavezeti két ajtóhoz.

Kinyitja az egyiket és megengedi az embernek, hogy betekintsen. A szoba közepén egy hatalmas kerek asztal volt és az asztal közepén egy nagy fazék, benne ízletes raguval. Az embernek elkezdett csorogni a nyála. Az emberek, akik az asztal körül ültek csont soványak és halálsápadtak voltak. Az összes éhezett. Mindegyiknek egy hosszú nyelvű kanál volt a kezében, odakötözve a kezéhez. Mindegyikük elérte a ragus tálát és vett egy kanállal. De mivel a kanál nyele hosszabb volt, mint a karjuk, nem tudták a kanalat a szájukhoz emelni.

A szent ember megborzongott nyomorúságukat, szenvedésüket látva. Isten ekkor azt mondta: - Amit most láttál, az a Pokol volt.

Majd mindketten a második ajtóhoz léptek.

Isten kitarta azt és a látvány, ami a szent elé tárult, ugyanaz volt, mint az előző szobában. Ott volt egy nagy kerek asztal, egy fazék finom raguval, amitől ismét elkezdett folyni a szent ember nyála. Az emberek az asztal körül ugyanúgy hosszú nyelvű kanalat tartottak a kezükben. De ez alkalommal az emberek jól tápláltak, mosolygósak voltak és nevetve beszélgettek egymással.

A szent ember ekkor azt mondja Istennek: - Én ezt nem értem!

- Ó, pedig ez egyszerű - válaszolja Isten. Ez igazából csak "képesség" kérdése! Ők, megtanulták egymást etetni, míg a falánk és önző emberek csak magukra gondolnak. - "Amikor csak magunkra gondolunk... - a Pokol van itt a Földön."